

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa S. Z.
przeciwko E. [...] S.A. w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 5 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadnieni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w tym przedmiocie jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powód powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), przedstawionych w formie pytań: 1) „czy sąd II instancji może swobodnie zmieniać według swojego uznania zaskarżone rozstrzygnięcie sądu I instancji w zakresie zasądzenia przez sąd I instancji odpowiedniej sumy według swojej oceny na podstawie art. 322 k.p.c., czy też zmiana takiego rozstrzygnięcia sądu I instancji przez sąd II instancji jest możliwa, gdy sąd II instancji uzna i wykaże, że zasądzona suma jest niewspółmiernie nieodpowiednia, tj. rażąco wygórowana lub rażąco niska?” oraz 2) „czy sąd może zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny na podstawie art. 322 k.p.c. opierając się w całości i wprost na jednym z przeprowadzonych w sprawie dowodów, bez uwzględniania chociażby pośrednio pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i bez uwzględniania pozostałych okoliczności sprawy?”

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). W postanowieniu z 23 marca 2012 r., II PK 284/11 (nie publ.), Sąd Najwyższy

wyjaśnił, że zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego względnie uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”.

Problemy sformułowane przez powoda we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mają cech zagadnienia prawnego w znaczeniu podanym wyżej. Odpowiedź na pytania sformułowane przez powoda nie sprawia problemów, w tym w szczególności na tle wykładni art. 322 k.p.c. Przepis ten był wielokrotnie wykładany przez Sąd Najwyższy, a wątpliwości w związku z przesłankami jego stosowania podsumowuje wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2013 r., II CSK 179/13, nie publ.

Jak wynika z motywów zaskarżonego wyroku, obniżenie przez Sąd Apelacyjny wysokości wynagrodzenia zasądzonego na rzecz powoda w stosunku do tego, które przyznał mu Sąd Okręgowy wynikało ze zmiany ustaleń faktycznych co do zakresu naruszenia praw powoda. Sąd Apelacyjny nie zaakceptował ustalenia, że naruszenie dotyczyło 43 sztuk zdjęć, a zamiast tego przyjął, że zdjęć tych było 39, a ta korekta ustaleń spowodowała zmiany w sposobie wyliczenia należnego powodowi zadośćuczynienia i wynagrodzenia. Z motywów tego wyroku wynika nadto, że Sąd Apelacyjny zastosował inną niż Sąd Okręgowy metodę obliczenia należnego powodowi wynagrodzenia nie na podstawie „swojego uznania”, czy „opierając się w całości i wprost na jednym z przeprowadzonych w sprawie dowodów”, ale po przeanalizowaniu całego materiału dowodowego i objaśnieniu metody obliczenia wynagrodzenia, którą uznał za właściwą w świetle poczynionych ustaleń i danych o tym, na jakich polach i w jakim czasie prawa powoda były naruszane. Ustalenia faktyczne i ocena dowodów przeprowadzonych

w sprawie nie mogą być przedmiotem skutecznych zarzutów skargi kasacyjnej, gdyż dla Sądu Najwyższego przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłyby wiążące (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461), orzeczono jak w postanowieniu.

[aw]